

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 16 april 2019 met nummer RvVb-A-1819-0892
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0411-A

Verzoekende partij	de nv MEDIAGEUZEN vertegenwoordigd door advocaat Erik Vanden Brande met woonplaatskeuze op het kantoor te 1040 Brussel, Sint Michielsbaan 55, bus 10
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 2 maart 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 11 januari 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 14 september 2017 ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van één uithangbord (statisch) met een oppervlakte van 10 m² tegen de zijgevel van een woonhuis op een perceel gelegen te 9030 Mariakerke (Gent), Brugsevaart 125, met als kadastrale omschrijving afdeling 29, sectie A, nummer 122/R.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partij dient geen wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 26 maart 2019.

De verzoekende en verwerende partij verschijnen schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 20 juni 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het “plaatsen van één uithangbord (statisch) met een oppervlakte van 10m² tegen de zijgevel van een woonhuis” op een perceel gelegen te 9030 Mariakerke (Gent), Brugsevaart 125, met als kadastrale omschrijving afdeling 29, sectie A, nr. 122/R.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’, vastgesteld met koninklijk besluit van 14 september 1977 in woongebied.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 17 augustus 2017 ongunstig:

“ ...

A. Schending direct werkende normen:

Conform artikel 4.3.3 VCRO moet de vergunning worden geweigerd of moeten er voorwaarden opgelegd worden in de vergunning indien uit het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen de beleidsvelden waarvoor het Agentschap bevoegd is. (...)

In casu moeten voorwaarden opgelegd worden aangezien de vergunningsaanvraag volgende direct werkende normen schendt.

1. Schending van het rooilijnendecreet van 8 mei 2009

Art 16 van dit decreet stelt dat het verboden is om een constructie, en dus ook de aangevraagde publiciteitsinrichting, op te richten indien ze zich bevindt vóór een nog niet gerealiseerde rooilijn. De rooilijn in casu is nog niet gerealiseerd en bevindt zich op 17 m uit de as van de weg. Dit wordt bepaald in rooilijnplan nr B/1123.

Deze rooilijn werd in de omgeving reeds decennialang toegepast zodat er een feitelijke rooilijn is ontstaan. Het is van groot belang om deze rooilijn te blijven hanteren omdat de herinrichting van de Brugsevaart gepland is binnen de vijf jaar (onteigeningsplan N9 Brugsevaart-Palinghuizen).

De publiciteitsinrichting bevindt zich dus vóór de rooilijn zodat ze verboden is.

Van dit verbod kan enkel en alleen afgeweken worden door het Agentschap. De gemeenteoverheid heeft hiertoe geen bevoegdheid. Ook dit wordt bepaald in art. 16 van het decreet.

Het Agentschap kan in casu niet afwijken van het verbod omdat de rooilijn binnen de vijf jaar zal gerealiseerd worden omwille van de herinrichting van de N9 Brugsevaart-Palinghuizen

De vergunning moet dus geweigerd worden

Om deze redenen adviseert het Agentschap Wegen en Verkeer ongunstig:

- ***De publiciteit wordt geplaatst op een woning die getroffen wordt door een rooilijn die binnen vijf jaar zal gerealiseerd worden.***

...

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 29 augustus 2017 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 14 september 2017 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij omwille van een strijdigheid met het rooilijnendecreet, die uit het advies van het agentschap Wegen en Verkeer (hierna: AWW) blijkt en omdat de reclame-inrichting visueel storend is en een niet-kwalitatieve afwerking van een blinde gevel op een prominente plaats in het straatbeeld betreft.

Tegen die beslissing tekent de verzoekende partij op 13 oktober 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 1 december 2017 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 12 december 2017 verklaart de verwerende partij het beroep op 11 januari 2018 ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

C. *Bindend karakter van het advies van het agentschap Wegen en Verkeer, district Gent*

Artikel 4.3.3. VCRO bepaalt dat, (...)

Het terrein waarop de aanvraag betrekking heeft bevindt zich langsheen een gewestweg.

De wegbeheerder, met name het Agentschap Wegen en Verkeer, district Gent, bracht op 17 augustus 2017 een ongunstig advies uit (zie rubriek 1.3).

Uit dit advies blijkt onmiskenbaar dat de aanvraag strijdig is met een direct werkende norm, met name artikel 16 van het Decreet houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen, goedgekeurd op 8 mei 2009.

Dit artikel luidt als volgt: (...)

De publiciteit wordt geplaatst tegen een woning die getroffen wordt door een rooilijn. Ingevolge bovenvermeld artikel 16 is het verboden om een constructie, en dus ook de aangevraagde publiciteitsinrichting, op te richten indien ze zich bevindt vóór een nog niet gerealiseerde rooilijn.

De rooilijn in casu is nog niet gerealiseerd en bevindt zich op 17 m uit de as van de weg, zoals wordt bepaald in rooilijnplan nr. 8/1123.

De herinrichting van de Brugsevaart is gepland binnen de 5 jaar (onteigeningsplan N9 Brugsevaart - Palinghuizen).

De publiciteitsinrichting bevindt zich vóór de rooilijn zodat ze verboden is.

Van dit verbod kan enkel en alleen afgeweken worden als de wegbeheerder een gunstig advies geeft, wat hier in casu niet het geval is.

Het agentschap hoeft geen ‘bewijzen’ voor te leggen dat de rooilijn binnen de 5 jaar zal gerealiseerd worden, zoals appellant beweert, een vermelding in het advies volstaat.

De vergunningverlenende overheid is gebonden door het negatief advies van de wegbeheerder, dat op basis van direct werkende normen bindende kracht heeft.

De argumentatie van appellant dat het advies niet bindend is mist elke juridische inslag. Ook de verwijzing naar de 'precedentswaarde' van de tijdelijke vergunningen die werden verleend voor het paneel op de rechterzijgevel doen niet ter zake, nu duidelijk blijkt dat de wegbeheerder toen (terecht, gezien ze ruim 5 jaar oud zijn) niet stelde dat de rooilijn binnen een termijn van 5 jaar zou verwezenlijkt worden.

2.4 De goede ruimtelijke ordening

Gelet op bovenvermelde onoverkomelijke legaliteitsbelemmering voor het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning zijn verdere opportuniteitsoverwegingen niet meer relevant.

2.5 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep niet voor inwilliging vatbaar is. Stedenbouwkundige vergunning dient te worden geweigerd.

3. Besluit

Artikel 1: Het beroep ingesteld tegen de beslissing van 14 september 2017 van het college van burgemeester en schepenen van Gent houdende weigering van een stedenbouwkundige vergunning, aangevraagd door Mediageuzen nv, wordt niet ingewilligd.

Stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN - ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet uiteen dat de bestreden beslissing stelt dat van het verbod uit artikel 16 decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen (hierna Rooilijndecreet) alleen kan afgeweken worden als de wegbeheerder een gunstig advies aflevert. De bestreden beslissing schendt volgens de verzoekende partij de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen (met name het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) aangezien uit de vergunningenhistoriek van de rechterzijgevel blijkt dat de wegbeheerder in het verleden in afwijking van het voormelde verbod gunstige adviezen verleend heeft voor het plaatsen van reclameborden op dezelfde plaats. Doordat zij de aflevering van stedenbouwkundige vergunningen mogelijk maakten, genereerden deze adviezen individuele rechten bij de rechtsvoorganger om een reclamepaneel op de rechterzijgevel uit te baten. De verzoekende partij meent als rechtsopvolger een rechtmatig vertrouwen te mogen koesteren dat thans opnieuw een

afwijking zou worden toegestaan gelet op de adviesverlening van AWW over deze standplaats sinds 2005. De verwerende partij schendt volgens haar het rechtszekerheidsbeginsel wanneer zij stelt dat de twee eerdere tijdelijke vergunningen op locatie geen precedentswaarde hebben.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de wegbeheerder bij die eerdere adviesverleningen niet heeft gesteld dat de rooilijn binnen een termijn van vijf jaar verwezenlijkt zou worden, hetgeen nu wel het geval is. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij hiervan het bewijs moet leveren, wat zij reeds in haar administratief beroepschrift heeft opgeworpen en waarop de verwerende partij volgens haar niet afdoende heeft geantwoord. De verzoekende partij ziet hierin een schending van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Finaal haalt de verzoekende partij nog aan dat zij nooit heeft gevraagd dat de vergunning vijf jaar moet bedragen. Het is mogelijk de geldigheidsduur van de stedenbouwkundige vergunning te beperken tot een kortere periode. Ook indien de rooilijn tussen nu en vijf jaar zou gerealiseerd worden, was het volgens de verzoekende partij niet onmogelijk alsnog een laatste vergunning af te leveren voor een duurtijd van twee of drie jaar. De verwerende partij had deze mogelijkheid moeten onderzoeken om haar beslissing behoorlijk en afdoende te motiveren. Er ligt volgens de verzoekende partij geen bewijs voor van een onoverkomelijke legaliteitsbelemmering die maakt dat de aanvraag niet kan vergund worden voor een korte duurtijd.

2.

De verwerende partij antwoordt dat het rooilijnplan nummer B/1123 van de stad Gent een direct werkende norm uitmaakt in de zin van artikel 4.3.3 VCRO. Zij wijst op het ongunstig advies van AWW.

Eerder verleende (gunstige) adviezen in het kader van vroegere vergunningsaanvragen zijn niet dienstig als afwijking op het verbod van artikel 16 Rooilijndecreet ten aanzien van de huidige aanvraag. Indien de omstandigheden gewijzigd zijn (zoals *in casu*: de herinrichting van de N9 Brugsevaart-Palinghuizen binnen de vijf jaar), is het volgens de verwerende partij niet meer dan logisch dat dit een ander advies tot gevolg kan hebben. Nu door de geplande realisatie van de rooilijn binnen de vijf jaar een totaal andere situatie voorligt, houdt de weigeringsbeslissing geen schending in van de voormelde beginselen.

De verwerende partij wijst er op dat het advies niet ter vernietiging voorligt en dat de bestreden beslissing voorafgegaan werd door eerdere weigeringen, zodat er in haar hoofde geen enkele beleidslijn is ontstaan over het telkens opnieuw vergunnen van de aangevraagde uithangbord, en zeker niet in de gevallen waarin een ongunstig advies voorligt. De verwerende partij bevestigt dat de eerder verleende (tijdelijke) vergunningen geen precedentwaarde hebben.

Het behoort volgens de verwerende partij verder tot de stelplicht van de verzoekende partij (waaraan zij niet voldoet) om aan te tonen dat er gegronde redenen zijn waarom dit advies redelijkerwijze niet had mogen gevolg worden. Er zijn volgens haar ook geen redenen om aan te nemen waarom de voormelde herinrichting – en bijgevolg de realisatie van de rooilijn – niet zou plaatsvinden binnen de gestelde vijf jaar.

Uit de aanvraag blijkt niet dat slechts een tijdelijke vergunning werd aangevraagd. Het komt de verzoekende partij toe haar aanvraag correct te omschrijven en te kwalificeren. Aangezien elke verleende stedenbouwkundige vergunning principieel van onbepaalde duur is, meent de verwerende partij dat zij in alle redelijkheid mocht oordelen dat de verzoekende partij een dergelijke vergunning van onbepaalde duur voor ogen had. Zij heeft dit standpunt op geen enkel ogenblik tijdens de administratieve procedure ingenomen, zodat de verwerende partij hierover

redelijkerwijze niet diende te oordelen. In ieder geval blijkt uit het advies niet vanaf welk exact ogenblik in de komende vijf jaar de herinrichting van de betreffende wegenis zal starten, zodat een eventuele beperkte tijdsduur voor de vergunning sowieso niet kon vastgelegd worden.

Beoordeling door de Raad

1.

Het wordt niet betwist dat het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft, wordt getroffen door een rooilijn.

Artikel 16, eerste lid Rooilijndecreet bepaalt:

“ ...

Onverminderd andersluidende wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, is het verboden om een constructie in de zin van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, te bouwen of herbouwen op een stuk grond dat door een nog niet gerealiseerde rooilijn of een achteruitbouwstrook is getroffen, of om verbouwings- of uitbreidingswerken, andere dan stabiliteitswerken, aan een door een nog niet gerealiseerde rooilijn of een achteruitbouwstrook getroffen constructie uit te voeren, tenzij het gaat om:

1° sloop- of aanpassingswerken die tot gevolg hebben dat de constructie aan de nog niet gerealiseerde rooilijn of de achteruitbouwstrook wordt aangepast;

2° de verbouwing van een krachtens decreet definitief of voorlopig beschermd monument of een constructie die deel uitmaakt van een krachtens decreet definitief of voorlopig beschermd stads- of dorpsgezicht of cultuurhistorisch landschap;

3° het aanbrengen van gevelisolatie, met een overschrijding van ten hoogste veertien centimeter. Indien een nog niet gerealiseerde rooilijn wordt overschreden, dan zal deze bij de latere onteigening aan de gevelisolatie worden aangepast.

In afwijking van het eerste lid mag een stedenbouwkundige vergunning worden verleend :

1° die afwijkt van de rooilijn als uit het advies van de wegbeheerder blijkt dat de rooilijn niet binnen vijf jaar na de afgifte van de stedenbouwkundige vergunning zal worden gerealiseerd. Als er na het verstrijken van die termijn wordt onteigend, wordt bij het bepalen van de vergoeding geen rekening gehouden met de waardevermeerdering die uit de vergunde handelingen voortvloeit;

2° die afwijkt van de achteruitbouwstrook als de wegbeheerder een gunstig advies heeft gegeven.

Werken en handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning is vereist, mogen onder dezelfde voorwaarden als bepaald in het eerste en tweede lid worden uitgevoerd na machtiging van de wegbeheerder.

Indien het aanbrengen van gevelisolatie, bedoeld in het eerste lid, 3°, de overschrijding betreft van een rooilijn gevormd door de huidige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen, dan kan, na gunstig advies van de wegbeheerder, gevelisolatie ook tot 14 centimeter toegestaan worden. In dat geval is, in afwijking van artikel 40 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, geen vergunning vereist voor het privaat gebruik van het openbaar domein.

De Vlaamse Regering kan nadere formele en procedurele regelen voor de toepassing van dit artikel bepalen....”

Het wordt evenmin betwist dat het voorwerp van de aanvraag niet kan aangemerkt worden als één van de in artikel 16, eerste lid Rooilijndecreet voorziene uitzonderingen. Van het principieel verbod kan echter nog afgeweken worden op basis van het tweede lid.

2.

Uit het advies van AWW blijkt dat het van groot belang is om de rooilijn te blijven hanteren omdat de herinrichting van de Brugsevaart gepland is binnen de vijf jaar, de rooilijn binnen diezelfde vijf jaar zal gerealiseerd worden en zij *in casu* omwille van die reden niet kan afwijken van het verbod in artikel 16 Rooilijndecreet.

De omstandigheid dat AWW en de verwerende partij geen bewijs voorleggen dat deze rooilijn ook binnen die termijn zal gerealiseerd worden, maakt de verwerende partij niet bevoegd om autonoom te oordelen dat toepassing kan gemaakt worden van de strikt te interpreteren afwijkingsregeling van artikel 16, tweede lid, 1° Rooilijndecreet. Anders dan de verzoekende partij lijkt voor te houden, is AWW noch de verwerende partij daartoe op grond van artikel 16 Rooilijndecreet zonder meer verplicht. Het advies is voldoende duidelijk en ondubbelzinnig in zoverre AWW het principiele bouwverbod kennelijk gehandhaafd wenst te zien.

3.

In beginsel heeft een advies waarin gewezen wordt op een strijdigheid met direct werkende normen tot gevolg dat de verwerende partij een gebonden bevoegdheid heeft en overeenkomstig artikel 4.3.3 VCRO de vergunning moet weigeren of aan voorwaarden moet onderwerpen om de naleving van sectorale regelgeving te verzekeren. Aangezien artikel 16 Rooilijndecreet als een direct werkende norm in de zin van artikel 4.3.3 VCRO moet aangemerkt worden en uit het advies van AWW blijkt dat de aanvraag met deze norm strijdt, diende de verwerende partij de aanvraag te weigeren en kon zij niet, ook niet onrechtstreeks, veronderstellen, laat staan zelf oordelen, dat de betrokken rooilijn niet zou worden gerealiseerd binnen de vijf jaar na afgifte van de stedenbouwkundige vergunning.

4.

De omstandigheid dat voor het uitvoeren van een bepaalde handeling in het verleden een in de tijd beperkte vergunning werd verleend op basis van een destijds andersluidend advies doet geen rechtmatig vertrouwen ontstaan dat ook voor de toekomst dergelijke vergunning zal worden verleend worden. Het feit dat een tijdelijke vergunning wordt verleend, houdt verder in dat de overheid bij het verstrijken van de gestelde termijn de zaak opnieuw moet kunnen beoordelen, daarbij rekening houdend met de wijzigingen die zich inmiddels hebben kunnen voordoen, zowel in de feitelijke als juridische toestand. Hieruit volgt dat het feit dat in het verleden vergunningen werden verleend, geen rechtmatig vertrouwen kan wekken dat zulks ook in de toekomst het geval zal zijn. Voor het overige valt evenmin in te zien hoe de weigering van een vergunning de rechtszekerheid kan schenden. Wanneer de verwerende partij een vergunning op basis van een advies in de zin van artikel 4.3.3 VCRO in principe moet weigeren wanneer daaruit een strijdigheid met een direct werkende norm blijkt en die strijdigheid mee vorm wordt gegeven door een tijdsbepaling die aan verandering onderhevig is, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij in haar vertrouwen of haar rechten geschonden werd. De aard van een tijdelijke vergunning, evenals de letterlijke bewoordingen van artikel 16, tweede lid Rooilijndecreet, maken dat de toepassingsvoorwaarde voor elke afzonderlijke stedenbouwkundige vergunningsaanvraag moet nagegaan worden. Een recht of een gerechtvaardigd vertrouwen op afwijking in de zin van artikel 16, tweede lid Rooilijndecreet vanuit een vermeende precedentwaarde kan hieruit niet afgeleid worden.

5.

In de mate de verwerende partij vaststelt dat uit het advies van AWW blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen moet volgens de bewoordingen van artikel 4.3.3 VCRO de vergunning geweigerd worden, tenzij de verwerende partij van oordeel is dat in de vergunning voorwaarden kunnen opgenomen worden die de naleving van de sectorale regelgeving waarborgen. Zij kan in voorkomend geval oordelen dat een vergunning toch kan afgeleverd worden mits voorwaarden worden opgelegd waardoor kan tegemoet gekomen worden aan de bemerkingen van het bindend advies en op die manier het aangevraagde in overeenstemming kan gebracht worden met de betrokken sectorale regelgeving. Dit behoort tot de opportuniteitsbeoordeling van de verwerende partij als orgaan van actief bestuur waarop de Raad in het kader van de hem toevertrouwde opdracht slechts een legaliteitstoets uitvoert. Het komt de Raad bijgevolg niet toe zich in de plaats te stellen van de vergunningverlenende overheid.

6.

De verzoekende partij wijst nog op de mogelijkheid om de vergunning in de tijd te moduleren (zij het op basis van artikel 4.6.1 VCRO). Ook deze beoordeling betreft evenwel een opportuniteitsbeoordeling. De verzoekende partij is niet verplicht om vermelde mogelijkheid te onderzoeken wanneer uit de aanvraag niet blijkt dat de aanvrager een tijdelijke vergunning nastreeft (en hiertoe aan AWW om advies is gevraagd). De vaststelling dat de aanvraag conform het bindend advies strijdig is met direct werkende normen, is op zich een voldoende draagkrachtig motief als grondslag van de weigeringsbeslissing. De verwerende partij beslist als orgaan van actief bestuur in het kader van haar opportuniteitsbeoordeling of zij al dan niet voorwaarden wil opnemen waardoor kan tegemoet gekomen worden aan de bezwaren van AWW, zodat het aangevraagde alsnog in overeenstemming kan gebracht worden met de sectorale regelgeving. Zij is, zoals reeds aangehaald, hiertoe evenwel geenszins verplicht. De loutere omstandigheid dat de verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om aan de aanvrager van een vergunning voorwaarden op te leggen, *in casu* door de vergunning in de tijd te beperken, brengt niet met zich mee dat de overheid hierdoor kennelijk onredelijk handelt.

In casu kon de vergunningverlenende overheid zich er bovendien toe beperken het bindend advies bij te treden en hoefde zij haar beslissing niet bijkomend te motiveren of te verantwoorden.

7.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
2. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 200 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 16 april 2019 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH